

برای سالروز درگذشت «چارلی چاپلین»

به گزارش ایسنا، «سر چارلز اسپنسر چاپلین» معروف به «چارلی چاپلین» روز شانزدهم آوریل 1889 از والدینی هنرمند در لندن به دنیا آمد.

سی و چهارمین سالروز درگذشت «چارلی چاپلین»، کارگردان، فیلم‌نامه‌نویس و بازیگر توانمند سینمای جهان است.

به گزارش ایسنا، «سر چارلز اسپنسر چاپلین» معروف به «چارلی چاپلین» روز شانزدهم آوریل 1889 از والدینی هنرمند در لندن، به دنیا آمد.

وی از بزرگترین کارگردانان، آهنگسازان و بازیگران آثار کمدی در عصر «هالیوود کلاسیک» سینمای آمریکا به شمار می‌آید که این توانایی را داشت که درد و رنج را در کنار عشق و انسانیت به تصویر بکشد؛ بدون این که بتوان به آن نام فیلم هندی اطلاق کرد.

«چاپلین» به‌راستی از خلاق‌ترین و تأثیرگذارترین شخصیت‌های عصر فیلم‌های صامت بود که هم‌زمان با بازیگری در فیلم‌هایش، «کمدان»، «تسه‌کنندگان»، «ساخت مه‌سقف»، «آنها»، «نزد عمده» داشت.

وی 65 سال از عمر 88 ساله‌اش را وقف سینما و دنیای سرگرمی کرد که شروع آن از سالن ویکتوریا انگلستان به‌عنوان پسر بچه‌ای پنج ساله آغاز شد و تا سن 88 سالگی ادامه یافت. یک سال پس از مهاجرت همراه خانواده‌اش از انگلستان به آمریکا، «چاپلین» که به‌واسطه مادرش، علاقه فراوانی به بازیگری پیدا کرده بود، برای اولین بار در فیلم «در تلاش معاش» بازی کرد که البته چندان مورد قبول مدیران کمپانی «کی‌استون» قرار نگرفت.

با این حال آنها تصمیم گرفتند فرصت دوباره‌ای به چاپلین جوان بدهند. وی در سن 24 سالگی در دومین فیلم‌اش با نام «مسابقات اتومبیل‌رانی کودکان» بازی کرد. سبک خاص راه‌رفتن سنگین او در این فیلم و همچنین فیلم بعدی‌اش «مخمصه غریب میل» سخت مورد توجه تماشاگران قرار گرفت و محبوبیت ویژه‌ای پیدا کرد.

سال 1915 آغاز دوران حرفه‌ای بازیگری «چاپلین» بود که با عقد قرارداد جدید با استودیوهای جدید و راه‌اندازی کمپانی فیلم خودش همراه بود. یک سال بعد، «چاپلین» با دریافت دستمزد 670 هزار دلار، طی مدت 18 ماه، 12 فیلم کمدی برای کمپانی «میوچال فیلم» ساخت که جزء تأثیرگذارترین فیلم‌های کمدی تاریخ سینما محسوب می‌شوند که از معروف‌ترین آنها می‌توان به «خوابان، آرام»، «ساعت یک صبح»، «ماحاحه» و «سمسار» اشاره کرد.

تکنیک‌های خاص فیلم‌سازی «چارلی چاپلین» تا زمان حیات او برای همه ناشناخته باقی ماند و هرگز درباره آن‌ها صحبتی نمی‌کرد. در سال 1983، شش سال بعد از مرگ چاپلین بود که یک مستند انگلیسی با نام «چاپلین ناشناخته» به بررسی دقیق سکانس‌ها و هنر فیلم‌سازی چاپلین پرداخت.

وسواس بسیار زیاد «چاپلین» در این که بازیگران فیلم‌هایش حتماً آن‌چه او در نظر دارد را بازی کنند، از دلایلی بود که وی در مقایسه با دیگر رقبایش، مدت طولانی‌تری را وقف ساخت فیلم‌هایش می‌کرد.

در این سال‌ها، چاپلین برخی از آثار ماندگارش چون «پسر بچه» (1920)، «زائر» (1923) و «دوش‌فنگ» (1918) را ساخت. وی به‌واسطه مشغله کاری زیاد که هم‌زمان برای استودیو شخصی‌اش و دیگر استودیوها فیلم می‌ساخت، کمتر فرصت پیدا می‌کرد تا خودش نیز نقشی بازی کند. «زن پاریسی» (1923)، «جویندگان طلا» (1925) و «سبک» (1928) از جمله فیلم‌ها، دهه 30 به‌دند که حالب، نقش، که‌تاه، در آن، بازی، کرد.

پیش از ورود به عصر فیلم‌های ناطق، «چاپلین» در سال 1931 «روشنایی‌های شهر» و در سال 1936 نیز «عصر جدید» را ساخت که به‌راستی از ماندگارترین آثار او هستند.

فیلم‌های ناطق و همراه با دیالوگ «چارلی چاپلین» با شاهکار معروف‌اش، «دیکتاتور بزرگ» در سال 1940 آغاز شد. هرچند اولین باری که صدای چاپلین را تماشاگران شنیدند، در سکانس پایانی فیلم «عصر جدید» بود که آواز نامفهومی از چاپلین شنیده می‌شد.

با وجود شکوفایی دوران فیلم‌های ناطق در دهه 30، چاپلین همچنان سینما را یک هنر پانتومیم می‌دانست و عقیده داشت که بازی بسیار بیشتر از کلمات و دیالوگ‌ها از سوی تماشاگر درک می‌شود.

وی با فیلم *#171* «لایم‌لایت» در سال 1972 جایزه اسکار بهترین موسیقی را کسب کرد، هرچند چند دهه بعد از ساخت آن بود که با تأخیر حدوداً 30 ساله در لس‌آنجلس، اکران شد.

#171 «چاپلین» در سال 1929 در دو بخش بهترین بازیگر و بهترین کارگردان کمدی برای فیلم *#171* «سیرک» نامزد جوایز اسکار بود، اما برگزارکنندگان جوایز اسکار با خارج کردن نام او از فهرست نامزدها، تصمیم گرفتند تنها یک اسکار افتخاری به وی اعطا کنند.

این کمدین بزرگ 42 سال، در سال 1972 دومین جایزه افتخاری اسکار را گرفت و برای اولین بار در مراسم حضور یافت. در تاریخ برگزاری اسکار، *#171* «چاپلین» رکورددار طولانی‌ترین مدت تشویق از سوی حضار است که 5 دقیقه به طول انجامید.

#171 «چارلی چاپلین» دو فیلم آخرش را در لندن ساخت؛ *#171* «سلطانی در نیویورک» در سال 1957 و *#171* «کونتسی از هنگ‌کنگ» در سال 1967 که کارگردانی، نگارش فیلم‌نامه و تهیه‌کنندگی آن‌ها برعهده خود چاپلین بود. فیلم *#171* «کونتسی از هنگ‌کنگ» با بازی *#171* «مارلن داندی» و *#171* «سوفیا لورن»، آخرب، حض، حایب، د، ع صه سینما به.

#171 «چاپلین» پس از خداحافظی از بازیگری، بین سال‌های 1969 تا 1976، موسیقی فیلم‌های صامتش را می‌ساخت و آنها را دوباره عرضه می‌کرد. وی روز چهارم مارس 1975 به‌جهت سال‌ها خدمت هنری به جامعه انگلستان از سوی ملکه الیزابت دوم به مقام شوالیه رسید و لقب *#171* «سر» را دریافت کرد.

سلامت جسمانی چاپلین تقریباً پس از پایان ساخت فیلم *#171* «کونتسی از هنگ‌کنگ» و به‌طور شدیدتر پس از دریافت جایزه اسکار در سال 1972 روبه وخامت گذاشت. از سال 1977 بود که او بر روی *#171* «ویلچر» می‌نشست و سرانجام روز 25 دسامبر 1977 در سن 88 سالگی، درگذشت.

وی طی چند دهه فعالیت سینمایی موفق به کسب جوایز متعددی چون جایزه اسکار بهترین موسیقی برای *#171* «لایم‌لایت» در سال 1973، جایزه اسکار افتخاری در سال 1972، نامزد اسکار بهترین فیلم‌نامه در سال 1948 برای *#171* «آقای وردو»، نامزد اسکار بهترین بازیگر مرد و بهترین فیلم‌نامه در سال 1941 برای *#171* «دیکتاتور بزرگ»، جایزه اسکار افتخاری در سال 1929 برای فیلم *#171* «سیرک»، جایزه افتخاری از انجمن کارگردانان آمریکا، جایزه ریان نقره‌ای بهترین فیلم خارجی از انجمن روزنامه‌نگاران فیلم ایتالیا در سال 1953 برای *#171* «لایم‌لایت»، جایزه شیر طلایی افتخاری ونیز در سال 1972 شد.

از مهمترین آثار کارنامه فیلم‌سازی چارلی چاپلین می‌توان از *#171* «ولگرد»، *#171* «شغل»، *#171* «بانک»، *#171* «مامور آتش‌نشانی»، *#171* «خیابان آرام»، *#171* «زندگی سگی»، *#171* «دوش‌فنگ»، *#171* «پسربچه»، *#171* «زائر»، *#171* «زن پاریسی»، *#171* «جویندگان طلا»، *#171* «سیرک»، *#171* «روشنایی‌های شهر»، *#171* «عصر جدید»، *#171* «دیکتاتور بزرگ»، *#171* «موسیو وردو»، *#171* «لایم‌لایت»، *#171* «سلطانی در نیویورک»، *#171* «کونتسی از هنگ‌کنگ»، *#171* «خانه‌به‌دوش»، *#171* «به‌فسم»، *#171* «طبقه مافه» نام برد.

در ماه ژوئن امسال بود که یک دست‌نوشته کمیاب متعلق به *#171* «چارلی چاپلین» که اولین تلاش‌های این نابغه سینمایی کمدی به سمت فیلم‌های دیالوگ‌دار را نشان می‌دهد، کشف شد.

در رونمایی از آرشیو خانوادگی *#171* «چارلی چاپلین»، یک متن 50 صفحه‌ای دست‌نویس کشف شد که نشانه اولین تلاش‌های این چهره نامدار سینما برای ورود به دنیای فیلم‌های دیالوگ‌دار است. این متن دست‌نوشته اثری طنز درباره کولونیزم است که برگرفته از سفر *#171* «چاپلین» به جزیره بالی اندونزی در سال 1932 است.

وی قصد داشت فیلمی با نام *#171* «بالی» بسازد که در صورت تحقق اولین فیلم او می‌بود که همراه با دیالوگ بود، اما سرنویشت اینگونه رقم خورد که فیلم *#171* «دیکتاتور بزرگ» در سال 1940 که از شاهکارهای چاپلین است این عنوان را در اختیار بگیرد.